

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

INKOM: 2022-11-07
MÅLNR: B 6185-22
AKTBIL: 14

Ardalan Abdulla m.fl. ./ riksåklagaren ang. grovt sabotage mot blåljusverksamhet m.m.

(Göta hovrätts dom den 12 september 2022 i mål B 2754-22).

Riksåklagaren har förelagts att skyndsamt svara skriftligen på överklagandena.

Svaret ska särskilt avse frågorna om gränsdragningen mellan sabotage mot blåljusverksamhet (grovt sabotage mot blåljusverksamhet) och våldsamt upplopp, medgärningsmannaskapets omfattning och straffvärdebedömningen.

Inställning

Jag bestrider ändring av hovrättens dom.

Jag motsätter mig inte att Högsta domstolen, med utgångspunkt i vad hovrätten funnit styrkt beträffande gärningarna under åtalpunkten 1, meddelar prövningstillstånd i fråga om brottets rubricering samt i fråga om påföljd.

För det fall prövningstillstånd meddelas i fråga om skadestånd till målsäganden under åtalpunkten 1 bör målsägandebiträde förordnas för honom i Högsta domstolen.

Bakgrund

Ardalan Abdulla har, såvitt nu är ifråga, dömts för grovt sabotage mot blåljusverksamhet. Påföljden har, med beaktande av att han också ska dömas för våld mot tjänsteman, bestämts till fängelse i fem år och sex månader.

Yanik José Serrano har, såvitt nu är ifråga, dömts för grovt sabotage mot blåljusverksamhet till fängelse i fem år.

Abdulrahman Khalil har dömts för grovt sabotage mot blåljusverksamhet till fängelse i fem år.

Samtliga har också, solidariskt med varandra och ytterligare en medtilltalad, [ASA], förpliktats att utge skadestånd till målsäganden under åtalspunkten 1 (en polisman) med 20 000 kr jämte ränta.

Det åtal som ligger till grund för hovrättens dom i nu aktuell del lyder enligt följande.

1. Grovt sabotage mot blåljusverksamhet

Abdulrahman Khalil, [ASA], Yanik José Serrano och Ardalan Abdulla har tillsammans och i samförstånd med varandra samt ett flertal okända medgärningsmän angripit och stört polisverksamhet genom att använda våld och hot om våld mot poliser, skadat och tillgripit polisfordon och skadat polishundar som används i verksamheten samt vidtagit annan otillbörlig åtgärd, allt enligt nedan.

Efter tillståndsgiven allmän sammankomst för Rasmus Paludan har vid tidpunkten en större folksamling samlats. I folksamlingen har ett mycket stort antal personer agerat i uppsåtligt och förenat våld mot polispersonal och polisiär egendom.

Våldet har bestått i omfattande stenkastning, sparkar, slag med eller utan tillhyggen m.m. riktat mot såväl polismän som hundar och fordon. Det kastas även bangers, tegelpannor och andra lösa föremål mot polismän och polisfordon, varav fyra fordon också senare har avtvingats polisen eller satts i brand. Folksamlingen har även forcerat polisens olika avspärrningar i form av avspärrningsband och kravallstaket.

Det har under händelsen skrikits upprepade hotelser om våld mot polispersonalen.

Som en följd av gärningen har minst 71 poliser skadats, varav 50 poliser så pass allvarligt att de uppsökt vård antingen direkt i samband med gärningen eller i efterhand och 64 poliser har rapporterat påtaglig psykiska påverkan efter händelsen.

Minst åtta polisfordon har skadats, varav fyra fordon har totalförstörts då de har eldats upp. Sammantaget har skada på fordon uppkommit med minst 2,5 miljoner kr exklusive moms. 71 poliser har rapporterat att deras personliga tjänstestruktur har skadats och sammanlagd skada uppgår till minst 563.000 kr exklusive moms.

Tre polishundar har skadats lätt under händelsen.

Yanik José Serrano har för egen del kastat stenar mot polismän och polisfordon samt angripit polisfordon med våld och varit maskerad och uppträtt aggressivt mot polisen och tillgripit skyddsutrustning i form av en sköld från en polisbuss.

Ardalan Abdulla har för egen del kastat stenar mot polismän varav åtminstone en sten har träffat en polisman på axeln eller huvudet, sparkat på en polisbuss, kastat föremål och sten mot polisbuss, stått på taket på en polisbuss och dessförinnan varit inne i polisbussen och flyttat på kravallstaket samt uppträtt aggressivt mot polismän.

[ASA] har för egen del kastat stenar mot polismän och brukat våld mot polisfordon.

Abdulrahman Khalil har för egen del kastat stenar mot polismän och polisfordon, slagit på polisfordon, verbalt angripit polismännen samt uppträtt aggressivt mot

polismän. Vidare har han filmat delar av händelseförloppet samt maskerat sig ett tag in i händelseförloppet.

Samtliga fyra har också genom sitt agerande och närvaro på platsen utgjort en del i den samlade händelsen och uppmuntrat övriga gärningsmän i deras brottsliga gärning.

Det hände den 15 april 2022 på Sveaparken, Örebro, Örebro kommun.

Gärningen var sådan att den kunde förväntas allvarligt försvåra eller hindra uttryckningsverksamhet och brottsbekämpande verksamhet. Till följd av händelsen har Polisen i Bergslagen också begärt och erhållit omedelbar och omfattande assistans från omkringliggande polisregioner för att kunna utföra sin verksamhet.

Brottet bör bedömas som grovt eftersom gärningen framkallat fara för flera människors liv eller hälsa, egendom av särskild betydelse och varit av särskilt farlig art, då den pågått under lång tid, varit väl organiserad, innehållit en synnerligen omfattande våldsanvändning riktad mot polisverksamheten, krävt omfattande polisförstärkningar från flera delar av landet, medfört att Polisen trots erhållna förstärkningar inte kunnat fullfölja sitt uppdrag samt varit motiverad av att Polisen försökt skydda en grundlagsskyddad allmän sammankomst.

Ardalan Abdulla, Yanik José Serrano, [ASA] och Abdulrahman Khalil begick gärningen med uppsåt.

Ansvarsyrkande i andra hand

Våldsamt upplopp

Ardalan Abdulla, Yanik José Serrano, [ASA] och Abdulrahman Khalil har samtliga i vart fall på sätt som ovan angetts ingått i en folksamling som haft uppsåt att med förenat våld sätta sig upp mot myndighet och har i syfte att förhindra att den allmänna sammankomsten skulle kunna genomföras gått med förenat angrepp med våld på poliser och polisfordon samt polishundar.

Överklagandena till Högsta domstolen

Ardalan Abdulla yrkar att han istället för grovt sabotage mot blåsljusverksamhet ska dömas för våldsamt upplopp i enlighet med hans erkännande till en lindrigare och i första hand icke frihetsberövande påföljd. Han yrkar också att målsägandens skadeståndstalan i anslutning till åtalspunkten 1 ska lämnas utan bifall.

Enligt honom är det av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen prövar frågan om hur avgränsningen mellan lagstiftningen om sabotage mot blåsljusverksamhet ska ske i förhållande till vissa andra lagrum, frågan om gärningsmannaskap, straffvärdebedömningen samt i fråga om skadestånd.

Yanik José Serrano yrkar att Högsta domstolen ska frikänna honom från ansvar för grovt sabotage mot blåsljusverksamhet eller, i annat fall, lindra påföljden. Under alla förhållanden att gärningen är att rubricera som ett

våldsamt upplopp eller sabotage mot blåljusverksamhet av normalgraden. Han yrkar att målsägandens skadeståndstalan ska lämnas utan bifall eller i andra hand att skadeståndsskyldigheten ska sättas ned.

Enligt honom är det av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen klargör bland annat följande frågor.

- Ska brottet rubriceras som blåljussabotage när polisens närvaro och agerande på platsen övergått från att upprätthålla ordningen så att en allmän sammankomst ska kunna genomföras till att istället i huvudsak gå ut på att få folk att lämna platsen och splittra folk på platsen både med hjälp av polispersonal och polisfordon?
- Kan det vara fråga om ett agerande som ska ses som tillsammans och i samförstånd i alla delar av gärningsbeskrivningen när det varit 600-1000 personer på platsen varav ca 300 personer aktiva gärningsmän där frågan om medverkan och aktivitet hos de olika gärningspersonerna varit mycket varierande och i olika hög grad.
- Kan det vara fråga om ett grovt sabotage mot blåljusverksamhet när omständigheterna som ska medföra att gärningen ska vara grov inte är uppfyllda?
- Är det utdömda straffet rimligt i relation till att det är samma omständigheter som medför att brottet ska bedömas som ett grovt brott som också medför det höga straffvärdet?
- Är målsäganden i målet skadeståndsberättigad?

Abdulrahman Khalil yrkar att han ska frikännas från ansvar för grovt sabotage mot blåljusverksamhet. I andra hand att gärningen ska rubriceras som våldsamt upplopp och att påföljden ska lindras. Slutligen att målsägandens skadeståndsanspråk ska avslås.

Han anför att det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen prövar gränsdragningen mellan grovt sabotage mot blåljusverksamhet och våldsamt upplopp när en folksamling angriper en blåljusverksamhet på ett sätt som uppfyller rekvisiten i både 13 kap. 5 c andra stycket och 16 kap. 2 § brottsbalken. Även frågan om straffmätning av gärningar som utgör grovt sabotage mot blåljusverksamhet.

Grunderna för min inställning

Enligt 13 kap. 5 c § brottsbalken ska den som angriper eller på annat sätt stör polisverksamhet, räddningstjänst eller ambulanssjukvård genom att (1) använda våld eller hot om våld mot verksamhetens personal eller mot personer som bistår verksamheten, (2) tillgripa eller skada fordon eller annat hjälpmedel som används eller ska användas i verksamheten, eller (3) vidta annan otillbörlig åtgärd dömas, om gärningen är ägnad att allvarligt försvåra eller

hindra utryckningsverksamhet eller brottsbekämpande verksamhet, för *sabotage mot blåljusverksamhet* till fängelse i högst fyra år.

Bestämmelsen om sabotage mot blåljusverksamhet infördes i brottsbalken den 1 januari 2020 (SFS 2019:1162). Syftet med bestämmelsen är att skydda de centrala blåljusverksamheterna – polisverksamhet, räddningstjänst och ambulanssjukvård – från våld och sabotage. Bestämmelsen innebär att det är förbjudet att angripa eller på annat sätt störa blåljuspersonalens arbete. Även om vissa av de nu straffbelagda gärningarna redan tidigare var kriminaliserade ansågs det straffrättsliga skyddet behöva stärkas, bl.a. eftersom det saknades en heltäckande straffrättslig reglering som direkt syftade till att skydda nämnda samhällsnyttiga funktioner samt då angrepp på och hindrande av blåljusverksamheterna utvecklats till ett allvarligt samhällsproblem (prop. 2018/19:155 s. 19 f.).

Av allmänna straffrättsliga principer följer att en straffbestämmelse som pekar ut ”den som” ska läsas ”den eller de som tillsammans i samverkan...”. Detta innebär att flera personer kan vara gärningsmän på det sättet att ingen av dem, eller inte alla, självständigt kan göra något som uppfyller förutsättningarna för ett brott, men det som de tillsammans utför gör detta. Flera personer kan också vara gärningsmän genom att parallellt, med eller utan samförstånd, uppfylla kraven i brottsbeskrivningen. (se 24 kap. 4 § brottsbalken och kommentarerna till detta lagrum i Lexino och Juno).

Om brottet är grovt döms enligt 13 kap. 5 c § andra stycket brottsbalken för *grovt sabotage mot blåljusverksamhet*. Vid bedömningen om brottet är grovt ska det särskilt beaktas om gärningen har (1) framkallat fara för flera människoliv eller (2) egendom av särskild betydelse eller (3) annars varit av särskilt farlig art.

Gällande kvalifikationsgrunden ”framkallat fara för flera människoliv” ges i förarbeten som exempel att det framkallats fara för att människor avlider genom att ambulanssjukvård har hindrats från att komma till en olycksplats i tid (a. prop. s. 43).

Med ”egendom av särskild betydelse” avses att den hotade egendomen är av särskilt stor omfattning eller ekonomiskt av större värde eller att den i kulturellt eller annat hänseende är särskilt betydelsefull (a. prop. s. 27).

Kvalifikationsgrunden att gärningen ”annars har varit av särskilt farlig art” ger utrymme att beakta försvårande omständigheter som är hänförliga till det sammanhang i vilket gärningen företagits. Kvalifikationsgrunden kan t.ex. användas för att fånga upp flera kvalificerande omständigheter som förekommer inom ramen för organiserad brottslighet. Det handlar bl.a. om faktorer som innebär att gärningen ytterst kan bli systemhotande, att gärningen kan påverka samhällets funktionssätt eller att gärningen på grund av gärningsmännens organisationsgrad utövas på ett skickligare sätt och med

större resurser än annars. Gärningen kan också vara av särskilt farlig art när det handlar om särskilt förslagna tillvägagångssätt. Kvalifikationsgrunden har därutöver ett värde genom att den påminner om den helhetsbedömning som ska göras vid bedömningen av vilken grad en gärning ska placeras i (se a prop. s. 27 med hänvisning till prop. 2015/16:113 s. 66–67).

När det gäller förhållandet till annan lagstiftning uttalas i motiven följande (prop. 2018/19:155 s. 28 f.).

När ett handlande innefattar mer än en straffbelagd gärning uppkommer frågan om domstolen ska döma för ett eller flera brott. De gärningar som kan utgöra sabotage mot blåljusverksamhet kan vara straffbelagda även enligt andra straffbestämmelser. Det kan exempelvis vara fråga om misshandel, olaga hot, våld eller hot mot tjänsteman, stöld, skadegörelse, våldsamt upplopp eller sabotage. Som utredningen och flera remissinstanser konstaterar ger införandet av en ny straffbestämmelse därmed upphov till frågor om konkurrens. Utredningen har redogjort för hur ett antal konkurrenssituationer kan hanteras. Uppsala universitet (Juridiska institutionen) efterlyser ytterligare vägledning.

Skyddsintresset för sabotage mot blåljusverksamhet är blåljusverksamheterna. Brottsstypen riktar sig alltså mot allmänna intressen. Det får t.ex. till följd att det ofta kan bli fråga om att döma till ansvar för sabotage mot blåljusverksamhet och brott mot person i konkurrens. Detsamma bör gälla brott som omfattar våld och hot mot personer men vars skyddsobjekt vid sidan av den enskilda personen också är samhällseliga intressen i en vidare bemärkelse, t.ex. våld eller hot mot tjänsteman.

Egendom som tillgrips eller skadas som ett led i sabotage mot blåljusverksamhet torde i många fall ägas eller åtminstone hyras eller lånas av staten, ett landsting eller en kommun. Skadegörelse bör i regel konsumeras av sabotage mot blåljusverksamhet. Det torde i de flesta fall inte heller finnas skäl att döma i konkurrens för sabotage mot blåljusverksamhet och tillgreppsbrott.

Det kan också uppkomma konkurrenssituationer mellan sabotage mot blåljusverksamhet och vissa andra brottstyper i 13 kap. brottsbalken. I dessa fall bör det, på grund av de likartade skyddsintressena, inte bli aktuellt att döma i konkurrens. Av straffskalorna torde framgå att bestämmelsen om sabotage mot blåljusverksamhet är subsidiär till bestämmelserna om mordbrand och allmänfarlig ödeläggelse. En bedömning måste emellertid göras utifrån omständigheterna i det enskilda fallet. Vid konkurrens mellan sabotage mot blåljusverksamhet och sabotage bör sabotage mot blåljusverksamhet som regel ges företräde.

I vissa situationer, då sabotage mot blåljusverksamhet begås av en folksamling, kommer tillämpningsområdet för brottet att överlappa tillämpningsområdet för våldsamt upplopp. Eftersom det i båda fallen rör sig om angrepp huvudsakligen på allmänna intressen bör det inte heller i dessa fall bli aktuellt att döma i konkurrens. Enligt regeringen är det emellertid inte möjligt att på förhand uttala vilken brottstyp som bör ges företräde. Frågan måste i stället bedömas utifrån omständigheterna i det enskilda fallet. Vid bedömningen bör vikt läggas vid vad som framstår som det väsentliga i händelseförloppet och vilket brott som framstår som det huvudsakliga. Lösningen av konkurrensfrågor får dock ytterst bli en uppgift för rättstillämpningen med beaktande av läran om brottslighetskonkurrens.

Av 16 kap. 2 § brottsbalken följer att om en folksamling med uppsåt att med förenat våld sätta sig upp mot myndighet eller på annat sätt framtvinga eller hindra viss åtgärd, går till förenat våld på person eller egendom ska domstolen döma anstiftare, anförare och annan deltagare för *våldsamt upplopp*.

Straffskalan är för anstiftare eller anförare fängelse i högst tio år och för annan deltagare böter eller fängelse i högst fyra år.

Straffbestämmelsen i 16 kap. 2 § brottsbalken pekar inte ut ”den som”. Detta innebär att alla deltagare i det som folksamlingen gör är gärningsmän. *Anstiftare* och *anförare* nämns särskilt. En *deltagare* i folksamlingens förehavande behöver inte själv ha använt våld men måste ha visat sig vara sympatisör med att våldet utövas. Detta kan visas genom att uttala hotfulla eller upphetsande rop eller genom att springa med i en folkmängd som gått till attack. Annars kan deltagaren inte sägas ha deltagit i folksamlingens förehavande eftersom detta består i att gå till förenat våld på person eller egendom (Brottsbalken – en kommentar [1 jan. 2022, version 20, JUNO] kommentaren till 16 kap. 2 §).

För andra former av medverkan till våldsamt upplopp är 23 kap. 4 § brottsbalken tillämplig, se exempelvis NJA 2002 s. 489 där flera personer dömdes för medhjälp till våldsamt upplopp då de planerat och organiserat en informations- eller sambandscentral i en lägenhet i Göteborg och därifrån samlat in och vidarebefordrat uppgifter om polisens verksamhet, varigenom de på olika sätt underlättat och främjat genomförandet av de våldsamma upplopp som skedde i samband med demonstrationer under EU-toppmötet i juni 2001 i Göteborg.

Min bedömning

Hovrätten har i sin dom (s 13 ff.) utförligt redogjort för vad hovrätten funnit utrett angående det faktiska händelseförloppet och varför hovrätten anser att de åtalade gärningarna ska rubriceras som sabotage mot blåsljusverksamhet istället för våldsamt upplopp. Hovrätten har därvid, mot bakgrund av vad som uttalas i förarbetena och utifrån omständigheterna, bedömt att sabotaget mot polisverksamheten framstår som det huvudsakliga brottet i sammanhanget och därefter övergått till att pröva om det rör sig om ett grovt sabotage mot blåsljusverksamhet och om de tilltalade ska dömas för att ha gjort sig skyldiga till detta brott (s. 15).

Hovrätten har vidare, med utgångspunkt i straffbestämmelsens utformning ”den som”, ansett att vanliga medverkansbestämmelser är tillämpliga och därvid, utifrån vad hovrätten funnit utrett angående de tilltalades medverkan, uppsåt och insikter om andra personers medverkan, funnit att de ska dömas för de gärningar som omfattas av åtalpunkten 1 tillsammans och i samförstånd med varandra och andra personer (som inte ingår i nu aktuellt åtal) som på platsen deltagit i brottsligheten (s. 16 f.).

Hovrätten har också, utifrån vad som är bevisat angående de gärningar de tilltalade ska dömas för, funnit att dessa ska bedömas som grovt sabotage mot blåljusverksamhet och även bedömt att omständigheterna är så pass försvårande att straffvärdet av gärningarna ligger en bra bit över minimistrafvet för det grova brottet (s. 18 f.).

Jag instämmer i hovrättens bedömning att de gärningar som de tilltalade ska dömas för under åtalpunkten 1 ska rubriceras som grovt sabotage mot blåljusverksamhet.

När det gäller bedömningen av straffvärdet vill jag framhålla att åklagaren i målet, vice chefsåklagaren Ove Jäverfelt, pläderade för att straffvärdet för de gärningar som de tilltalade ska dömas för är betydligt högre än vad hovrätten funnit. Enligt hans uppfattning uppgår straffvärdet för var och en av dem till fängelse i åtta år. Enligt åklagaren finns det ett flertal försvårande omständigheter som inte beaktats vid gärningens rubricering och som därför bör beaktas vid straffvärdebedömningen. Som exempel kan nämnas att det är utrett att en större grupp gärningspersoner kastade tunga gatstenar mot flera av polismännen på platsen, vilket framkallat fara för deras liv.

Jag instämmer i åklagarens uppfattning att det finns flera försvårande omständigheter kring gärningarna som inte har beaktats vid rubriceringen och som därför bör beaktas vid straffvärdebedömningen. Mot denna bakgrund och då de tilltalade intagit centrala roller i händelseförloppet är det min uppfattning att straffvärdet för var och en av dem med råge överstiger fängelse i fem år.

Eftersom jag inte överklagat hovrättens dom kan, enligt bestämmelsen om reformatio in pejus, straffet för de tilltalade inte sättas högre än vad hovrätten bestämt. Detta hindrar inte att Högsta domstolen, för det fall prövningstillstånd meddelas, i domskälen förklarar att straffvärdet är högre än vad underinstanserna funnit.

Med detta sagt bestrider jag ändring av hovrättens dom.

Prövningstillstånd m.m.

Av 54 kap. 10 § rättegångsbalken följer att prövningstillstånd får meddelas endast om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens) eller om det finns synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att domvilla förekommit eller att målets utgång i hovrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag (extraordinär dispens).

För prejudikatdispens krävs att ett avgörande av Högsta domstolen får generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar. Den enskildes intresse av att få till stånd en prövning i Högsta

domstolen kan alltså inte föranleda prövningstillstånd på denna grund (Fitger, Rättegångsbalken, s. 54:26).

Straffbestämmelsen om sabotage mot blåljusverksamhet är ny, men innebär bara till viss del ny kriminalisering eftersom flera av de gärningsmoment som innefattas i straffbestämmelsen är kriminaliserade även enligt andra lagrum. Det har i förarbetena till bestämmelsen uttalats att den närmare avgränsningen av bestämmelsen, framförallt i förhållande till våldsamt upplopp, får bedömas utifrån omständigheterna i det enskilda fallet och att det vid bedömningen bör läggas vikt vid vad som framstår som det väsentliga i händelseförloppet och vilket brott som framstår som det huvudsakliga. Det uttalas där att lösningen av konkurrensfrågor ytterst får bli en uppgift för rättstillämpningen med beaktande av läran om brottslighetskonkurrens (prop. 2018/19:155 s. 29).

Mot bakgrund av vad som uttalas i förarbetena framstår det som givet att Högsta domstolen bör pröva ett mål som innefattar sådana gränsdragningar.

Med utgångspunkt i vad hovrätten funnit utrett angående händelseförloppet och de tilltalades medverkan torde det dock vara givet att gärningarna under åtalpunkten 1 ska rubriceras som sabotage mot blåljusverksamhet och inte som våldsamt upplopp. Mot samma bakgrund kan jag heller inte se att målet innefattar någon gränsdragningsfråga i förhållande till gärningsmannaskapets omfattning. Eftersom de s.k. påskupploppen genererat ett mycket stort antal åtal bör det därtill finnas goda möjligheter för Högsta domstolen att inom nära tid pröva ett mål där omständigheterna är sådana att dessa frågor ställs mer på sin spets.

Mot bakgrund av att lagstiftningen är ny finns det emellertid prejudikatintresse även i frågan under vilka omständigheter sabotage mot blåljusverksamhet ska rubriceras som grovt och, framförallt, i fråga om straffvärdebedömningen av det grova brottet.

Angående sistnämnda fråga kan tilläggas att Göta hovrätt senast den 2 november 2022 prövat ett åtal rörande samma händelse i Sveaparken (mål nr B 3301-22). Enligt hovrätten bör, i likhet med de tidigare domar som meddelats av samma hovrätt angående nämnda händelse, utgångspunkten för straffvärdebedömningen vara fängelse i fem år (domen s. 16). Mot bakgrund av det stora antal åtal som de s.k. påskupploppen genererar är det enligt min uppfattning av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen uttalar sig angående utgångspunkten för straffvärdebedömningen i de fall som är likartade. Särskilt eftersom straffskalan för det grova brottet är mycket vid och då några närmare hållpunkter för bedömningen av straffvärdet inte ges i förarbetena till bestämmelsen.

Abdulrahman Khalil och Yanik José Serrano har båda yrkat att de ska frikännas då de menar att åtalet mot dem inte är styrkt. Ardalan Abdulla har angett att han underkastar sig ansvar för våldsamt upplopp i enlighet med sitt

erkännande om vad han gjorde på platsen. Jag kan inte se att det finns något prejudikatintresse i att Högsta domstolen prövar bevisningen mot någon av de tilltalade. Jag avstyrker prövningstillstånd i denna del.

Då de faktiska omständigheterna i detta mål synes vara väl utredda är det min uppfattning att målet i sig kan vara lämpligt för Högsta domstolens prövning av brottets rubricering och straffvärdebedömningen, förutsatt att prövningstillståndet avgränsas på det sätt jag inledningsvis föreslagit.

Sammanfattningsvis motsätter jag mig inte att Högsta domstolen, med utgångspunkt i vad hovrätten funnit styrkt beträffande gärningarna under åtalspunkten 1, meddelar prövningstillstånd i fråga om brottets rubricering och i fråga om påföljd.

Bevisuppgift m.m.

Jag ber att få återkomma med bevisuppgift och med mina synpunkter på målets fortsatta handläggning för det fall prövningstillstånd meddelas.

Katarina Johansson Welin

My Hedström

Kopia till

Utvecklingscentrum

Rättschefen

Åklagarkammaren i Borås (AM-66708-22)

Vice chefsåklagaren Ove Jäverfelt